

På denne baggrund har Kommissionen med virkning fra den 2. oktober 1994 pålagt importen fra Kina, Korea, Malaysia, Singapore og Thailand en foreløbig antidumpingtold.

For firmaer, der samarbejdede fuldt ud med Kommissionen, og for hvilke der derfor kunne udregnes eksakte dumpingmarginer, er der fastsat særskilte satser svarende til de enkelte firmaers dumpingmarginer. Disse satser varierer mellem 3,1 og 29,8 pct. Fjernsynsapparatfirmaer, der i undersøgelsesfasen ikke samarbejdede med Kommissionen eller ikke var kendte, er pålagt en antidumpingtold svarende til den for landet fundne højeste dumpingmargin (eller den sats, der er tilstrækkelig til, at skadevirkningen på EU-industrien ophører, såfremt denne sats er lavere end den fundne dumpingmargin). Disse satser andrager henholdsvis 28,8, 18,8, 23,4, 23,6 og 29,8 pct.

De importerende virksomheder skal indtil videre ved import fra de nævnte lande stille en sikkerhed på størrelse med den foreløbige antidumpingtold. Beløbet opkræves endeligt, hvis der pålægges en endelig antidumpingtold, og tilbagebetales, hvis ikke der pålægges en endelig antidumpingtold.

Kommissionen skal herefter gennemføre en yderligere undersøgelse af forholdene, og såfremt den finder, at sagen bør nyde fremme, skal den fremsætte forslag til Rådet om pålægelse af en endelig antidumpingtold. Rådet skal inden for en frist af fire måneder fra den 2. oktober 1994 at regne træffe afgørelse ved almindeligt flertal.

Regeringen arbejder for de bedst og friest mulige forhold for verdenshandelen, men tager samtidig afstand fra konkurrencemetoder, der er urimelige og handelsforvridende som f.eks. dumping.

Danmark vil derfor i Rådet stemme imod forslag fra Kommissionen om pålægelse af antidumpingtold, medmindre de tre i GATT fastlagte betingelser er opfyldt: For det første skal det være klart fastslået, at der er tale om dumping, og at dumpingmarginen ikke er ubetydelig. For det andet skal det godtgøres, at der er tale om væsentlig skade eller fare herfor for EU-producenterne af de tilsvarende produkter, og for det tredje skal det være åbenbart, at der er en årsagsmæssig sammenhæng mellem de to forhold.

Spm. nr. S 38

Til udenrigsministeren (12/10 94) af:

Kristian Thulesen Dahl (FP):

»Vil udenrigsministeren oplyse, i hvilke tilfælde EU har givet dispensationer, hvor EU tillader statsstøtte?«

Begrundelse

Det har i længere tid været et stigende problem, at der i EU gives dispensationer fra hovedreglen om, at statsstøtteordninger til produktion m.v. ikke er tilladt.

I stedet for at afvikle statsstøtteordninger gives der derimod flere dispensationer fra EU. Derfor har spørgeren fundet det nødvendigt, at der udarbejdes et samlet overblik fra regeringen over udviklingen i landenes statsstøtteordninger.

Som et eksempel kan det nævnes, at det har været en berettiget torn i øjet på danske skibsværfter, at Tyskland har kunnet give massiv støtte til udvikling af værftsindustrien i det tidligere Østtyskland på bekostning af de værfter, som følger markedets spilleregler.

Desværre kommer der ofte nye eksempler på, at statsstøtte og dermed en skævvridning af markedsmekanismen tillades. Senest har vi haft debatten om den franske statsstøtte til Air France og computerfirmaet Bull.

Svar (21/10 94)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): De grundlæggende EU-regler om statsstøtte findes i Traktatens art. 92-94. Undtagelserne fra det generelle forbud mod statsstøtte fremgår navnlig af art. 92, stk. 2 og 3.

Som det fremgår af Traktatens bestemmelser, er det EU-Kommissionen, der administrerer statsstøttereglerne.

Kommissionen træffer årligt beslutning i et stort antal sager på grundlag af underretninger fra medlemsstaterne – herunder Danmark – om påtænkte støtteordninger.

I større sager og i sager af principiel karakter offentliggør Kommissionen sine afgørelser i EFT og gennem pressemeddelelser.

Kommissionen fremlægger hvert år en Beretning om Konkurrencepolitikken (1993-udgaven: Kom(94) 161), som indeholder en gennemgang